

עין משפט  
גר מצוה  
לב:

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

## הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

**הא** מוידרין עושין והא בעיא שייבא. וז"ל דלמא צמשרטע וי"ל דלא היו גבילין לשרטע ספר חוריה ותפילין כיון דלא צנו שרעטע דאמרין בירושלמי בפ"ק דשנא כל הסטור מן הדבר ועושהו נקדא ודבר ובסדר דף ערמס מביאו וזה דאמרין בפס"ק דמגילה (דף טו:) דברי שילס וזלמח מלמד שצריכה שרעטע לאמיתה של חוריה לא כמו שפירשם שם בקוטרס דמיריב ב"מ ממחאל אל צמחא קאמר שייא לאמיתה של חוריה שיש שם (ס) מלכות שמים ודמחכא הכא דמחא צביא שירעטע וזמיע דאי בפסר חוריה דפסורס קאמורס היה לו לדרש דמקורס קאמר פסר דרעריש' התם (ל)

כל מזוזה שאינה  
 מגינן בר חלקיה דר'  
 מזוזה הלכה למשה מ'  
 ר' ירמיה ואמר משום  
 נכתבות שלא מן הכת'  
 והילכתא \*תפילין לא  
 בעיא שריטוט \*ואידי  
 הכתב מ"ט מיגרס גרים  
 חיותיה לרב הונא ב' א'  
 עליה וכף לכרד אקא  
 והדר יתיב במיטה ק'  
 גבי מיטה שס"ט מונג'  
 בר בר חנה דאמר רבה  
 מותר לישב על גבי מ'  
 עליה ואם לחשך אד'  
 אלקוד שהיה יושב ע'  
 מונח עליה ונשמט ויש'  
 כמו שהבישו נחש הה'  
 הוה אמר רב יהודה  
 אגרת פסולה מ"ט אחר'  
 ואמר רב יהודה אחר'  
 תנא נמי הכי "תלא  
 מצוה של בית מונג'  
 ואמר רב יהודה אמר  
 פשיטא בשערך אמר

לדאס כתובן אדווקאטעס פסול אלס מוזה אקלף שפיר דמי: וואס צייט  
שרעט. דערפארש נאמן ונחפילין לא אשכחן דעבי שרעט: מנרם  
גרייפן. רעוועס האס צייט כל דאס וואו עווען בעס הייבן אין גרין  
לעמקס מוסר מפרסא: (א) קא פארטאט. קפא כד על הארץ:  
(ב) ויבנים ארעו. לפי שעה: (ג) ויבנים ארעו.

מונה על <sup>א</sup> ראשה והיה רואה לישב  
על המיטה: ונדמה לו. מרוב צער  
כמי שסרסו נחש: על גבי קרקע.  
היה ס"ת מושך דליכה ציונה ימירה  
לכן נעטער: כסכה איגרת. בלל  
שרטוט ולא דקדק בחסרות ויתרות  
כאגרת בעלמא: כתיבה כתיבה.  
וכתבתם על מזוזות: וכמל לה ספר  
כריתות: אי נמי כתוב זאת וכתוב בספר  
ספר זה: קדקדו מן המזהב בשל  
דקדוק: סלסלה. חסרה על הפתח  
במקל: שתיסה אחורי הדלת.  
קטנה בנחת אחורי הדלת: סכנה.  
מן המוקיטס שאין הבית משתמר בה:  
עד שיקטנה בנחת הפתח כהילכתה:  
היו עושין פונדקוטיסין קן. פונדק  
היינו בית שלגין זו עוזר דרכים  
בדרך ואין חייבין במזוזה דללו דירת  
קבע הוא דתנינא לקמן מהתכלת  
הדך פונדקי בנחך ישראל על  
שליש יום פטור מן המזוזה ושל בית  
מועז המלך כשהיו מהלכים בדרך  
נושאין מזוזות עמהם ומתולין אותן  
בפונדק במקל עד הנקב וזכר למזוזה  
לפי שלא היו דרין לעלות דירת  
קבע אלא הולך היה מעיר לעיר  
<sup>א</sup> בנחלותיו: כנחך חלל הפסח.  
ולא במחוק: פסיוא בשעריך  
פסיוא. דהיינו מקום סגירת השער:  
בנחך

כתיבה כתיבה מספר  
שמואל: תלמה במקל פסולה (ז) מ"ט בשעריך בעינן  
ה במקל או שהניחה אחר הדלת סכנה ואין בה  
המלך היו עושין בפונדקותיהן כן זכר למוזה  
שמואל: מצוה להניחה בתוך חללו של פתח  
המנא ס"ד אמינא הואיל ואמר רבא (ז) מצוה להניחה  
במפתח

[illegible][illegible][illegible]

## הגהות הב"ח

(א) גם 'ר' אחרי 'נר' הניח  
ואחרי 'נר' השמיח 'ד'  
עקב 'נר' הניח אמר  
כשר הא מורידין: (ב) שם  
על גבי קרקע ונדמה כמי  
שהניח:

מוסף רש"י

והילכתא חפילין לא בעי שריטוט. ק"ה הלכה למשה מסיני (מגילה י"ח:). מ"ג גריסין. שנויות נפי הכל (ע"ס).